

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

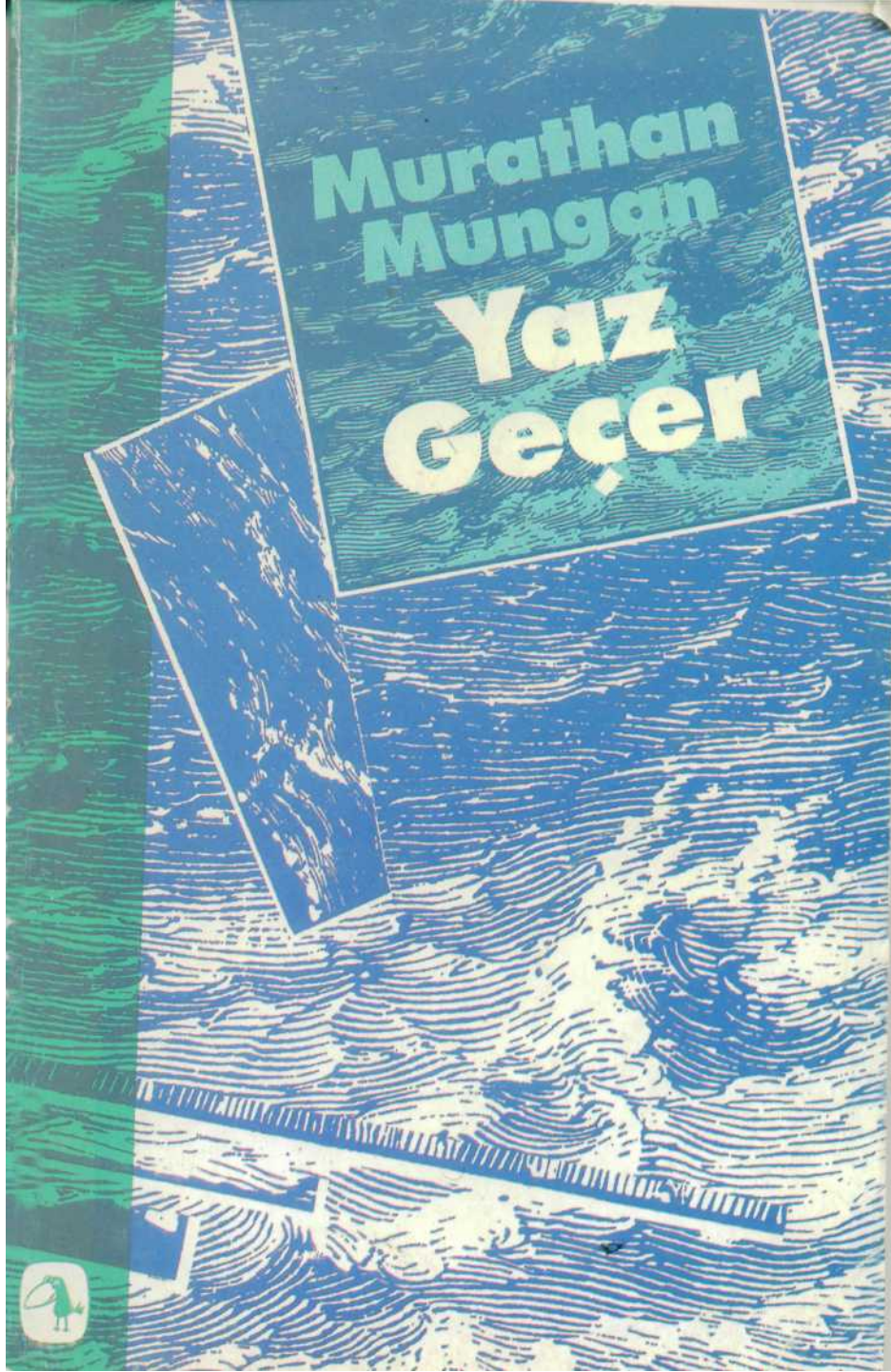
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Murathan Mungan'ın şiir kitapları:

OSMANLIYA DAİR HİKÂYAT

Ödül Alan Kitaplar Yayınevi, **Aralık 1981**
Beşinci Basım; Metis Yayınlan, **Haziran 1998**

KUM SAATİ

Yeni İnsan Şiirleri, Mayıs 1984 Yedinci
Basım: Metis Yayınlan, Mayıs 1998

SAHTİYAN

Yeni İnsan Şiirleri, Ekim 1985 Yedinci
Basım: Metis Yayınlan, Mayıs 1998

YAZ SİNEMALARI

Remzi Kitabevi, Şubat 1989 Altıncı
Basım: Metis Yayınlan, Eylül 1997

ESKİ 45'LİKLER

Remzi Kitabevi, Şubat 1989 Altıncı
Basım: Metis Yayınlan, Mart 1999

MIRILDANDIKLARIM

Remzi Kitabevi, Mart 1990 Dokuzuncu
Basım: Metis Yayınlan, Haziran 1999

YAZ GEÇER

Metis Yayınlan, Eylül 1992
On Birinci Basım: Aralık 1999

ODA, POSTER ve ŞEYLERİN KEDERİ

Metis Yayınlan, Mayıs 1993
Dördüncü Basım: Mart 1999

OMAYRA

Metis Yayınlan, Ekim 1993
Üçüncü Basım: Ekim 1997

METAL

Metis Yayınlan, Aralık 1994
Üçüncü Basım: Aralık 1999

OYUNLAR İNTİHARLAR ŞARKILAR

Metis Yayınlan, Ekim 1997
İkinci Basım: Kasım 1999

MÜREKKEP BAUĞI

Metis Yayınlan, Kasım 1997
İkinci Basım: Mart 1999

BAŞKALARININ GECESİ

Metis Yayınlan, Aralık 1997
İkinci Basım: Kasım 1999

Murathan Mungan

YAZ GEÇER

METİS YAYINLARI

Metis Yayınları İpek Sokak
No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Metis Edebiyat Yaz
Geçer, Murathan Mungan

© Murathan Mungan © Metis
Yayınları, Temmuz 1992

Kitaptaki şiirlerin herhangi bir derleme ya da antolojide yer alması,
kasete okunması, yabancı dile çevirisi ve her tür benzeri kullanımı
yazanın iznine bağlıdır.

İlk Basım: Eylül 1992 On
Birinci Basım: Aralık 1999

Baskı Adedi: 5000 Yayın

Yönetmeni: Müge Gürsoy Sökmen

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık: Metis Yayıncılık Ltd.

Kapak ve İç Baskı: Yaylacık Matbaası
Cilt: Sistem Mücellithanesi

ISBN 975-342-003-X

yaz geçer yine gelir

yaz geçer iyi gelir sözcükler

İçindekiler

I

Yalnız Bir Opera, 13
Bilardo Toplan, 29
Terastaki Havlu, 30

II

Alabalık ile Siyambalığı, 55
Kadırga, 57
"Yedi Dalga, 70
Kalyon ve Köpükler, 71
Kamçılar, 72

III

Yaz Sonu Şiirleri, 75
Yaz Bitti, 87

YALNIZ BİR OPERA

ölü bir yılan gibi yatıyordu aramızda
yorgun, kirli ve umutsuz geçmişim
oysa bilmediğin bir şey vardı sevgilim
Ben sende bütün aşklarımı temize çektim

imrendiğin, öfkelendiğin
kızdığın, ya da kıskandığın diyelim
yani yaşamışlık sandığın
Geçmişim
dile dökülmeyenin tenhalığında
kaçırılan bakışlarda
gündeliğin başıboş ayrıntılarında
zaman zaman geri tepip duruyordu. Ve elbet üzerinde durulmuyordu.
Sense kendini hâlâ hayatımdaki herhangi biri sanıyordun, biraz daha
fazla sevdiğim, biraz daha önem verdiğim.

Başlangıçta doğruydum belki. Sıradan bir serüven, rastgele bir ilişki
gibi başlayıp, gün günden hayatıma yayılan, büyüüp kök salan,
benliğimi kavrayıp, varlığımı ele geçiren bir aşka bedellendin: Ve
hâlâ biliniyordun sevgilim
Ben sende bütün aşklarımı temize çektim
Anladığındaysa yapacak tek şey kalmıştı sana
Bütün kazananlar gibi Terk ettin

Yaz başıydı gittiğinde. Ardından, senin için üç lirik par
ça yazmaya karar vermişim. Kimsesiz bir yazdı. Yoktun. Kim
sesizdim. Çıkılmış bir yolun ilk durağında bir mevsim bekledim
durdum.

Çünkü ben aşkın bütün çağlarından geliyordum.

Sanırım lirik sözcüğü en çok yüzüne yakışıyordu
yüzündeki küskün kedere, gür kirpiklerinin altından
kısık lambalar gibi ısıyan gözlerine
çerçevesine sığmayan
munis, sokulgan, hüznü resimlerine
lirik sözcüğü en çok yüzüne yakışıyordu

Yaz başıydı gittiğinde. Sersemletici bir rüzgâr gibi
geçmişti Mayıs. Seni bir şiire düşündükçe kanat gibi, tüy gibi,
dokunmak gibi uçucu ve yumuşak şeyler geliyordu aklıma. Ön-
ceki şiirlerimde hiç kullanmadığım bu sözcük usulca düşüyordu
bir kâğıt aklıma, belki de ilk kez giriyordu yazdıklarımın, ha-
yatıma.

Yaz başıydı gittiğinde. Bir aşkın ilk günleriydi daha.
Aşk mıydı, değil miydi? Bunu o günler kim bilebilirdi? *"Eylül'de
aynı yerde ve aynı insan olmamı isteyen"* notunu buldum ka-
pımda. Altına saat: 16.00 diye yazmıştın, ve 16.04'tü onu buldu-
ğumda.

Daha o gün anlamalıydım bu ilişkinin yazgısını
Takvim tutmazlığını
Aramızda bir düşman gibi duran
Zaman'ı
Daha o gün anlamalıydım
Benim sana erken
Senin bana geç kaldığını

Gittin. Koca bir yaz girdi aramıza. Yaz ve getirdikleri. Döndüğünde eksik, noksan bir şeyler başlamıştı. Sanki yaz, birbirimizi görmediğimiz o üç ay, alıp götürmüştü bir şeyleri hayatımızdan, olmamıştı, eksik kalmıştı.

Kınlmış bir şeyi onanr gibi başladık yarım kalmış arka daşlığımıza. Adımlarımız tutuk, yüreğimiz çekingen, körler gibi tutunuyor, dilsizler gibi bakışuyorduk.

Sanki ufacık bir şey olsa birbirimizden kaçacaktık.

Fotoromansız, trüksüz, hilesiz, klişesiz bir beraberlikti bizimki. Zamanla gözlerimiz açıldı, dilimiz çözüldü güvenle ilerledik birbirimize.

Gittin. Şimdi bir mevsim değil, koca bir hayat girdi aramıza. Biliyorum ne sen dönebilirsin artık, ne de ben kapıyı açabilirim sana.

Şimdi biz neyiz biliyor musun?
Akıp giden zamana göz kırpan yorgun yıldızlar gibiyiz.
Birbirine uzanamayan
Boşlukta iki yalnız yıldız gibi
Acı çekiyor ve kendimize gömülüyoruz
Bir zaman sonra batık bir aşktan geriye kalan iki enkaz
olacağız yalnızca
Kendi denizlerimizde sessiz sedasız boğulacağız
Ne kalacak bizden?
bir mektup, bir kart, birkaç satır ve benim şu kırık dökük
şiiiri
Sessizce alacak yerini nesnelerin dünyasında
Ne kalacak geriye savrulmuş günlerimizden
Bizden diyorum, ikimizden
Ne kalacak?

Şimdi biz neyiz biliyor musun? ■■■
Yıkıntılar arasında yakınlarını arayan öksüz savaş çocukları
gibiyiz. Umut ve korkunun hiçbir anlam taşımadığı bir dünyada
bir şey bulduğunda neyi, ne yapacağını bilemeyen çocuklar gibi.
Artık hiçbir duygusunu anlayamayan çocuklar gibi
Ve elbet biz de bu aşkta büyüyecek
Her şeyi bir başka aşka erteleyeceğiz

kış başlıyor sevgilim
hoşnutsuzluğumun kışı başlıyor
bir yaz daha geçti hiçbir şey anlamadan
oysa yapacak ne çok şey vardı
ve ne kadar az zaman
kış başlıyor sevgilim
iyi bak kendine
gözlerindeki usul şefkati
teslim etme kimseye, hiçbir şeye
upuzun bir kış başlıyor sevgilim
ayrılığımızın kışı başlıyor
Giriyoruz kara ve soğuk bir mevsime.

18

Kitaplara sarılmak, dostlarla konuşmak, yazıya oturup sonu gelmeyen cümleler kurmak, camdan dışarı bakıp puslu şarkılar mırıldanmak...

Böyle zamanlarda her şey birbirinin yerini alır çünkü her şey bir o kadar anlamsızdır içinizdeki ıssızlığı doldurmaz hiçbir oyun para etmez kendinizi avutmak için bulduğunuz numaralar Bir aşkı yaşatan ayrıntıları nereye saklayacağınızı bilemezsiniz çıplak bir yara gibi sizler paylaştığınız anlar, eşyalar gözünüzün önünde durur birlikte yarattığınız alışkanlıklar korkarsınız sözcüklerden, sessizlikten de; bakamazsınız aynalara, çağrışımlarla ödeşemezsiniz

dışarıda hayat düşmandır size . .
içeride odalara sığamazken siz, kendiniz
Bir ayrılığın ilk günleridir daha
Her şey asılı kalmıştır bitkisel bir yalnızlıkta

Gün boyu hiçbir şey yapmadan oturup
kulak verdiğiniz saat tiktakları
kaplar tekin olmayan göğünüzü
geçici bir dinginlik, düzmece bir erinç
suyu boşalmış bir havuz, fişten çekilmiş bir alet kadar tehlikesiz
bakınıp dururken duvarlara
boş bir çuval gibi, çalmayan bir org gibi, plastik bir çiçek, unutulmuş bir oyuncak, eski bir çerçeve gibi, hani, unutsam eşyanın gürültüsünü, nesnelerin dünyasında kendime bir yer bulsam, dediğimiz zamanlar gibi

kendimizin içinden yeni bir kendimiz çıkarmaya zorlandığımız
anlar gibi

yeni bir iklime, yeni bir kente, bir tutukluluk haline, bir trafik
kazasına, başımıza gelmiş bir felakete, işkenceye çekilmeye, ameli-
yata alınmaya

kendimizi hazırlar gibi

yani dayanmak ve katlanmak için silkelerken bütün benliğimizi
ama öyle sessiz baktığımız duvarlar gibi olmaya çalışırken,
ve kazanmış görünürken derinliğimizi

Ne zaman ki, yeniden canlanır bağışlamasız belleğimizde
bir ânın, yalnızca bir ânın bütün bir hayatı kapladığı anlar
o tiktaklar kadar önemsiz kalır şimdi
hayatımıza verdiğimiz bütün anlamlar

denemeseniz de, bilirsiniz

hiç yakın olmamışsınızdır intihara bu kadar

Bana Zamandan söz ediyorlar
Gelip size Zamandan söz ederler
Yaralan nasıl sardığından, ya da her şeye nasıl iyi geldiğinden. Zamanla ilgili bütün atasözleri gündeme gelir yeniden. Hepsinin bilirsiniz zaten, bir işe yaramadığını bildiğiniz gibi. Dahası onlar da bilirler. Ama yine de güç verir bazı sözler, sözcükler, öyle düşünürler.
Bittiğine kendini inandırmak, ayrılığın gerçeğine katlanmak, sırtınızdaki hançeri çıkartmak, yüreğinizin unuttuğunuz yerleriyle yeniden karşılaşmak kolay değildir elbet. Kolay değildir bunlarla baş etmek, uğruna içinizi öldürmek. Zaman alır.
Zaman
Alır sizden bunların yükünü
O boşluk dolar elbet, yaralar kabuk bağlar, sızılar diner, acılar dibe çöker. Hayatta sevinilecek şeyler yeniden fark edilir. Bir yerlerden bulunup yeni mutluluklar edinilir.
O boşluk doldu sanırsınız
Oysa o boşluğu dolduran eksilmenizdir

gün gelir bir gün
başka bir mevsim, başka bir takvim, başka bir ilişkide
o eski ağır
ansızın geri teper.
Dilerim geri teper. Yoksa gerçekten
Bitmişsinizdir.

Zamanla yerleşir yaşadıkların, yeniden konumlanır, çoğalır anlamları, önemi kavranır. Bir zamanlar anlamadan yaşadığın şey, çok sonra değerini kazanır. Yokluğu derin ve sürekli bir sızı halini alır.

Oysa yapacak hiçbir şey kalmamıştır artık
Mutluluk geçip gitmiştir yanınızdan
Her şeye iyi gelen Zaman sizi kanatır

ölmüş saadeti karşılaştır yaşayan mutsuzlukla
günlerin dökümünü yap
benim senden, senin benden habersiz alıp verdiklerini
kim bilebilir ikimizden başka?
sözcüklerin ve sessizliklerin yeri iyi ayarlanmış
bir ilişkiyi, duyguların birliğini, bir aşkı beraberlik haline getiren
kendiliğindenliği
yani günlerimiz aydınlıkken kaçırdığımız her şeyi
bir düşün
emek ve aşkla güzelleştirilmiş bir dünya
şimdi ağır ağır batıyor ve yokluğa karışıyor orada
ölmüş saadeti karşılaştır yaşayan mutsuzlukla
Bunlar da bir işe yaramadıysa
Demek yangında kurtarılacak hiçbir şey kalmamış aramızda

Bu šiire başladıđımda nerde,
şimdi nerdeyim?
solgun yollardan geçtim. Bakışımı mevsimlerden
ikindi yağmurlarını bekleyen
yaz sonu hüzünlerinden _____
gün günden puslu pencerelere benzeyen gözlerim
geçti her çağın bitki örtüsünden
oysa şimdi içimin yıkanmış taşlığından
bakarken dünyaya
yangınlarla bayındır kentler gibiyim:
çiçek adlarını ezberlemekten geldim
eski şarkıları, sarhoşların ve suçluların
unuttuklarını hatırlamaktan
uzun uzak yolları tarif etmekten
haydutluktan ve melankoliden
giderken ya da dönerken atlanan eşiklerden
Duyarlığın gece mekteplerinden geldim
Bütünlemeli çocuklarla geçti
gençliğimin rüzgâra verdiğim yılları
dokunmaların ve içdökmelerin vaktinden geldim.

Bu şiire başladığında nerde,
şimdi nerdeyim?
yaram vardı, bir de sözcükler
sonra vaat edilmiş topraklar gibi
sayfalar ve günler
ışık istiyordu yalnızlığım
Kötülükler imparatorluğunda bir tek şiir yazmayı biliyordum
İlerledikçe...Kaybolup gittin bu şiirin derinliklerinde
Aşk ve Acı usul usul eriyen bir kandil gibi söndü
daha şiir bitmeden. Karardı dizeler.
Aşk...Bitti. Soldu şiir.
Büyük bir şaşkınlık kaldı o fırtınalı günlerden

Daha önce de başka şiirlerde konaklamıştım
Ağır sınavlar vermiştim değişen ruh iklimlerinde
Aşk yalnız bir operadır, biliyordum: Operada bir gece
uyudum, hiç uyanmadım.
barbarların seyrettiği trapezlerden geçtim
her adımda boynumdan bir fular düşüyordu
el kadar gökyüzü mendil kadar ufuk
birlikte çıkılan yolların yazgısıdır:
eksiliyorduk
mataramda tuzlu suyla, oteller kentinden geldim
her otelde biraz eksilip, biraz artarak
yani çoğalarak
tahvil ve senetlerini intiharlarla değiştirenlerin
birahaneler ve bankalar üzerine kurulu hayatlarında
ağır ve acı tanıklıklardan
geçerek geldim. Terli ve kirliydim.
Sonra tımarhanelerde tımar edilen ruhum
maskeler ve çiçekler biriktiriyordu
linç edilerek öldürülenlerin hayat hikâyelerini de...
korsan yazılan, kara şiirleri, gizli kitapları
ve açık hayatları seviyordu.
Buraya gelirken
uzun uzak yollar için her menzilde at değiştirdim
atlarla birlikte terledim yollar ve geceleri
ödünç almadım hiç kimseden hiçbir şeyi
çıplak ve sahici yaşayıp çıplak ve sahici ölmek için
panayır yerleri...panayır yerleri...
ölü kelekler...ölü kelekler...
sonra dünyanın bütün sinemalarında bütün filmleri seyrettim.
Adım onların adının yanına yazılmasın diye
acı çekecek yerlerimi yok etmeden
acıyla baş etmeyi öğrendim.
Yoksa bu kadar konuşabilir miydim?

ipek yollarında kuzey yıldızı
aşkın kuzey yıldızı
sanırsın durduğun yerde
ya da yol üstündedir
oysa çocukluktan kalma gökyüzünde hileli zar
ölü yanardağlar, ölü yıldızlar
ve toy yaşın bilmediği hesap: ışık hızı

aşkın bir yolu vardır
her yaşta başka türlü geçilen
aşkın bir yolu vardır
her yaşta biraz gecikilen
gökyüzünde yalnız bir yıldız arar gözler
gözlerim
aşkın kuzey yıldızıdır bu
yazlan daha iyi görülen
Ben, öteki, bir diğeri ona doğru ilerler
ilerlerim
zamanla anlarsın bu bir yanılsama
ölü şairlerin imgelerinden kalma
Sen de değilsin. O da değil
Kuzey yıldızı daha uzakta
yeniden yollara düşerler
düşerim
bir şiir yaşatır her şeyi yaşamın anlamı solduğunda
ben yoluma devam ederim. Bitmemiş bir şiirin ortasında
Darmadağınık imgeler, sözcükler ve kafiyeler
yaşamsa yerli yerinde
yerli yerinde her şey

şimdi her şey doludizgin ve çoğul .....
şimdi her şey kesintisiz ve sürekli bir devrim gibi
şimdi her şey yeniden
yüreğim, o eski aşk kalesi
yepyeni bir mazi yarattı sözcüklerin gücünden

Dönüp ardıma bakıyorum
Yoksun sen
Ey Sanat! Her şeyi hayata dönüştüren

1986-87, İstanbul

BİLARDO TOPLARI

Ayrıldığıımız gündü.

Mutfaktaydık, buzdolabının yanında, kapısı açıktı, her şey bambaşka görünüyordu yüzüne vuran o soğuk ışıktı

"Biliyor musun," dedin. "Sen neye benziyorsun biliyor musun?"

Epeydir aradığın bir şeyi bulmuş olmanın hem sevinç, hem keder veren gizi bir an için bulandırmıştı yüzündeki tedirginliği, kırıklığı. Sis ışığa çıkmıştı. Sonra yavaşça çevirip başını yüzüme baktın kuyuya düşmeye benzeyen derin bir korkuyla.

"Ne?" dedim, yan yanayken yaşadığımız ayrılığın adını sorar gibi, "Ne?"

"Bilardo toplarına."

"Neden?" dedim.

"Yazgını hep başkalarının ıstakalarının insafına bırakıyorsun da ondan..."

Bir uçurum gibi derinleşen sessizlik o an başlamıştı bile bizi birbirimizden uzaklaştırmaya.

Beni terk etmeden önce yaptığın son konuşma oldu bu.

Sonra iki arkadaşım geldi, birinin omuzunda ağladım, hangisiydi şimdi hatırlamıyorum. Sonra birlikte başka bir kente gittik, anlarsın ayrılığın ilk günlerinde o eve katlanamazdım, sonra ben başka aşklara, sonra başka evlerin duvarlarına başka takvimler astım

Şimdi ne zaman birinden ayrılısam ıstakaların sesi patlıyor kulaklarımda

ardından bilardo toplan

dağılıyor dört bir yana

Seni hatırlıyorum o soğuk ışıktı bir daha

bir daha

bir daha

" "

1991, Ocak 1992

TERASTAKİ HAVLU

Aynı terasa açılıyordu yan yanaydı kapılarımız kaldığımız pansiyonda. Sabahlan ya da akşamüzerleri karşılaşıyorduk, ortak duş, ortak mutfak, çekingen bir selamlaşma.. Aynı terasta yanyana kuruyordu çamaşırlarımız, bu ürpertiordu beni; acemi, tutuk birkaç sözcük eşliğinde beyaz şarap içerek aynı terasta seyreliyorduk günbatımını, bu da ürpertiordu beni. Işığın azalan şiddetinde yan yanaydı terasa vuran gölgelerimiz ve karışıyordu birbirine.

Elimizde olmadan gülümsemiştik bakışlarımız çarpıştığında, sahildeydik ve aynı kitabı okuyorduk ilk karşılaşmamızda.

Sezon açılmamıştı, seyrekli sahilleri, daha erken yaz gülümseyordu

Pansiyon önündeki sandalların kıpırtısı, çiçeklerin çekingen dirimi, günbatımıyla gölgelenmiş alanların rengi kalmış aklımda. İkimiz de yalnızdık ve birbirimize ilişmemeye çalışıyorduk adını kimselerin bilmediği o uzak sahil kasabasında

Oysa güneşin batışını izlemek gibi

kendiliğinden bir birlikteliğe dönüştü paylaştığımız şeyler

Birbirinden kamaşmaya başlamıştı tenlerimiz

dokunmasan da yanındaki gövdeyi duymanın şiddetine dönüşmüştü aramızdaki çekim

tenin çağrısı hazırды kendine kurulan bütün tuzaklara

O akşam terastaydık gene. Gün çoktan batmıştı. Çamaşırlar asılıydı, uzaktan şarkılar geliyordu ve kekik kokuları. Nedense her zamankinden başka bakıyordun bana. Sonra usulca dedin ki:

"İlk kez bir erkeğin tenine dokunma isteği duyuyorum içimde."

Benim için yaz başlamıştı.

"Dokun öyleyse," dedim.

Sustun. Uzun uzun baktık birbirimize. Kendine nasıl karşı koyduğun okunuyordu yüzünün derinliklerinde. Sonra hiçbir şey söylemeden usulca kalktın, odana gittin, yavaşça örttün kapını. Saatlerce orada, gecede ve o terasta kaldım.

r

Sabah uyandığında odanın kapısı açıktı, eşyalarını toplayıp
gitmiştin baktım. Yalnızca terasta unuttuğun havlu çırpınıyordu
rüzgârda

Bir daha hiç rastlamadım sana, hiçbir yerde hiçbir yazda
Düşünüyorum aradan tam on üç yıl geçmiş
On üç yıl önce içinde uyanan o isteğin anısı saklı duruyor
mu sende?

Birden adını hatırlamadığımı fark ettim bu şiiri yazarken,
ama terasta çırpınan havlunun rengi hâlâ gözlerimin önünde

On üç yıl sonra şimdi sevgilimden ayrıldığım bu derin, bu
kavurucu günlerde neden ansızın aklıma düştüğünü sordum ken-
dime. Sonra anladım: Bir aşk birçok aşktan yapılıyor
ve ayrılınmıyor hiçbir seferinde

8 Mayıs 1992

II

ALABALIK ile SİYAMBALIĞI

alabalık, bir metafor
denizler ve balıklar içinde
Kutsal Kitaplara göre ilk yaratılanlar içinde
akıntıya karşı yüzen tek balık
tekini koruyan tekinsiz
ölüme doğru ve ölüme karşı
çağlayan çıkan, dikine yüzen bir balıkmış yalnızlık

pullarında ısıyan falı
alabalığın
denize eklenemeyen yabancılığı
tonlarca su altındaki derin sükûnet ve şiddeti
zamana sadık akıntıların
unutulmuş derin korkulan
masalaltı yaratıkların, fırtına perilerinin
söylencelerin batığından
yepyeni yolculuk yolları
ağ av ölüm
başka kip başka zaman
belki akıntıya karşı yüzenin kaderi
denize inen pası
kirli günbatımlarının

Bilinmez balıkların kardeşliği
küçük/büyük/açlık/akrabalık/yumurta ve ölüm ilişkisi
siyambalığı derin krallığı umutsuzluğun
dipteki siyah kare
alışkanlıkların tek rengi
kendine benzeyen avı
kendinden olanın karanlığıyla beslenen
derin krallığı umutsuzluğun
bilgelige ermiş katillik
okyanus kadar derin ruhlarda kendiliğinden
her şeyin olabilirliğine kadar inen
yolculuğu
siyambalığı derin krallığı umutsuzluğun

kar ne kadar yağabilir bir denizin derinliklerine o
kadar uşur deniz gibi ölüm bile

gövden şiddetin amansız nesnesi
başkasını öldürürken duyduğun ■
kendinle sevişmenin şiiri

cinayetin mabedinde
yan yana uyur ölüm ve aşk
karanlıktan ve yıkımdan
beslenen
gölge gövdelenir
öldürürken

cinayet de aşk gibi yaşanır
sen ve başkası olarak ,
avından dönen
siyambalığı
kendiyile ödeşirken

insan düşmanını kendinden seçer
denizin dibindeki para ve tarih
rıhtımlarda bekleyen pusu: dövme ve hançer
hangi denize gitse
başka denizler aklında
bir eldiveni uçurum
bir eldiveni yanardağ
söndürmez en uzun ay
en uzun deniz
en uzun seferler
bilir iki eski kardeş Deniz ile
Atlantis
bir açık sayfa gibi
herkesin düşlerini yazdığı yüzyıllardır
bulunmamış yitik ülkeler aşk da ölüm de
aynı ağlarına takılır
ay ışığının
denize dağılmış saçlarının arasından
aldırmaz geçer siyambalığı
inanır aşkın da ölümün de
aynı bedendeki kesinliğine

denizin karaya çıkmış efsanelerinde
anlatılır
ikiz öyküsü
kendi derinliğinde vuruşarak
ölen kardeşlerin
baba ile oğulun
ağabey ile kardeşin
iki sevgilinin
yani kendi derinliğinde vuruşarak
ölen kardeşlerin
bir denizde bir öykünün sayısızdır yollar
kimi vurgun yemiş gizilgüç
kimi ahtapotun kollan

su yürümüş zıpkın sürüyor kendi izini
okunmuyor yazısı başkalarının
su yürümüş zıpkın öyküden yana
su yürümüş zıpkın
bir yüzü silinmiş para
denizin dibine varana kadar
tura
tura
tura

herkesin gizi bir başka seferde
her seyir kendi defterini seçer
tuzlaşmış kentlerin anısı vurur suyüzüne
üzerinden sessizce geçerken
uzağa dağılıyor yüzler
kimse bakmıyor birbirine
biliniyor tuz beyazı gerçek
her birimizin bir şeyi var denizin dibinde

Bir tek balık alınmadı
Nuh'un Gemisine
Sudaydı o İçindeki suda
Tehlikenin içindeki suda

Kimi zaman bir tek balık yaratır
çarpıntısını bir okyanusun
batıklarla anlamlanır
geçmiş denizler
bir denizin içyüzü
başka denizlerdir
birbirlerini çoğaltırlar durmadan
yeryüzünde en eski şey su
tufandan önceki suyla
tufandan sonraki bile aynı değildir

balığın karnındaki inci
likit zaman

ikizi ikiz
şairi şair
peygamberi peygamber yapan
yazla dirilen parçalanma
tekinsiz serüvenlerde bulunmuş Zaman

balığın karnındaki okyanus
hikâyedeki tılsım tekrardaki
şiddet gelecek

gelecek
gelecek

yanılmaz deniz
durulma zamanlan yükselir
denizin gizli surları
saklı haritalardaki su terazisi
dumanı tüten batığın dinlendiğı derinler
ufkunu okyanusa ayarlamış gözlerin
uzakta ve diptedir göreceğı
denizin gizindeki uçurum
ağır kanatlı dip balıklar
akıntıların yıkadığı para, kara sünger

derinleşmenin eşik taşları
pullarına gömülü gizli balıkların
kalın uykusuna ayarlı saat ey
kendini yenildim sananlar ışıkla
kırılır denizin dibindeki yıldız falı

Uzundur denizin gecesi
uzundur karası denizin
yalnızca bir kez Musa için
kızıl saçlarını ikiye ayıran dalgalar
en uzun hatırası
bir daha avunmaz suyun
bir daha geçilmez denizin

kaybolmuş kendi adı
sürüler içinde
öylesine geçer bir denizin derinliklerinden
bir sayfanın derinliklerine
akıntıya kapıldığı yerde şiirin
küçük, kırık bir gülümseme olarak
küçük, kırık bir gülümseme
enginler uzak sığ yakın
kavrulmuş sulan kısacık hayatının

cam kesimi elmas, akvaryumu su nerde keser
ište balıklar
ište balıklar
ište balıklar
en küçük ölçekli haritada
binlerce başkalaşım
armaların güvencesinde
başkalaşım lar
nerde hayat çizgisi, o zümrüt kesim
suyu derinleştiren gölgesidir
akıntının yönünü
ışığın kırıldığı noktalar
orada hepimiz
biraz su biraz balık
bir akvaryum iklimini
herkese suç gibi paylaştıran
o derin ortaklık
tarihi dolduran sular, harçları karan sular
başka çağların derinliklerine
kendi ışığını içinde taşıyan ayna
farklıdır su altında karanlıklar
kimsenin kendinden başkası olamadığı
o derin yalnızlık

odalara vurur gölgesi
açık denizlerde kaybolan balıkların
odalara, aşklara, sayfalara
özet çıkarırsın en büyük denizlerden
uzaklarda ararsın
tuzunu silkeleyen yollarını rüzgârın
huy değiştirir balıklar denizine benzedikçe
hiçbir kardeşliği olmayan balıklar
denizin üst katında oturanlar
geçmiş zamanın define rengi gözleriyle
bir dip balığı
ölürken
vurur yüze
kıyı kalplerde
deniz fenerlerinde
yosun pası mezar taşı
yarım kalmış şiirler
erken kilitlenmiş bir odanın derinliklerinde
dinmiyor açık denizlere yağın yağmurların
odalara vuran gölgesi

küçük balık küçük
balık denizin
nerede? denizim yok
denizim yok ararım
her yerde

Mayıs 1988 - Haziran 1992

KADIRGA

Senelerce, senelerce evveldi;

Bir deniz ülkesinde... ve belki de
birbirine aktardığım defterlerin hepsinde
bu şiir vardı:

Senelerce, senelerce evveldi;

Biz seninle orada, o deniz ülkesinde tanıştık

uzak denizler, uzak yakınlıklar içinde
bir Kadırgada iki korsan
tarih, yarın, ütopya dolu sandıklar arasında
birbirimizi yaralarından tanıdık
dışı korsan, içi iç denizlerde yaşayan çocuklardık
konuşamadıklarımız bir bulut kalınlığında
duruyordu aramızda
oysa konuşsak, ya da dokunsak birbirimize
çekip gidecekti içimizdeki o korkunç noksanlık
batık gemilerin deniz diplerini saran
umutsuzluğu vurmuştu yüzümüze
birbirimizden ve aşkın keşfedilmemiş gizlerinden
ürküyorduk
bir definenin ikiye paylaştırılmış haritasında
bilmeden
birbirimize doğru ilerliyorduk

i

kara görünmüyordu yokluğumuzda
kara çok uzakta
sahiller millerce
uzaktaydı birbirimizin yokluğunda
neyimiz vardı öfkeli bir gençlikten
mağrur inceliklerimizden
ve geceler boyu kısık yıldızlar altında anlatılan
iharetlerin kara bilgisinden başka
biliyorduk geldiğimiz yer Atlantis
o yitik ütopya
gittiğimiz yer de ora
Senelerce, senelerce evveldi;
sen yoktun
bu aşk başladığında
Senelerce, senelerce evveldi;
sen yoktun
ben de yoktum
bu aşk başladığında

bizi yola çıkaran ne varsa
yol üzerindedir,
öyledir sanıyorduk
geleceği seçmeye çalışıyordu kısılmış gözlerimiz
adasız denizlerin ufkunda
Bilge ve hırsız. Çocuk ve katil. Ölüm ve oğul
oluyorduk. Denizler, meydanlar, kavgalar ortasında
fırtına bilgisi yoklarken
çözülmemiş zamanların altın bilmecelerini *
bir daha hiç çıkamadık daldığımız karanlıktan
kara ruhların büyük bayramlarından sonra „

Aşk giz tutmuş tuğra
Aşk 1988
Bir yıldır yoldayız
Aşkımız sağlam sularda
Aşk 1988
gideceğimiz yer Atlantis
o ütopya sıra
ayrılacak bile biliyoruz
başka bir anlamda
senelerce, senelerce sonra
sağlam, ödeşmiş, mutlu âşıklar için
bir randevudur
aynı yolculukta Kadırga

Aşk 1992 Ayrılık 1992 şimdi
biliyor muyuz gömölüp gideni
batıklarda

kaç kıyıdan toplanmış taşlarla
batıyordu dibe
şarap fiçileriyle, zeytin dallarıyla
yarım kalmış bir gravürde
yelkenleri sönen kadirga
batıyordu
sarışın hurmalar, gümüş paralar
uzak otlar, ipek toplan, amber kokularıyla
çıkılmamak üzere bir daha
bir başka mürekkebin kıyılarına

daldığımız solgun gravürden
birbirimize baktığımızda
dinliyordu deniz diplerinde
boğulmuş beyaz kentlerden
geçilen yolculuk
aynı takım yıldızların altında
dünyaya gelen aşkların benzerliği gibi
başka çağın haber verir kimi denizler
yoksa nerden çıkardı bu rüzgâr
bu zeytin dallan, baş döndüren şarabın kokusu
ağzımızdaki bu hurma tadı
ipeğine uzandığım bu amber nerden

yüreğimdaki dövme çok eski bir gravürden

buluşurdu sessizliğimiz
okuduğumuz sayfaların derinliğinde
ne zaman sussak
aramızdan geçerdi hayalet gemileri
karşılıklı kıyılarda
aynı denize bakan
iki koltuk, iki lamba, iki ay
aynı pencerenin derinleştirdiği gecede
gemilerin ışığını dinlerdik
tek bir söz bile etmeden konuşurduk saatlerce

kapkara hayalet gemileri geçerdi
geçmişten gelen
sessizliğin yarattığı sis içinde
kapkara hayalet gemileri
geçerdi gözlerimizin önünde
gecenin içinden
yeniden döndüğümüz sayfaların derinliklerinde
dilsiz kırılganlığıyla dip iklimi
yüzeydeki çalkantılarını unuttururdu
gömüldüğümüz denizin
som bir bütünlük içindeydik
koltuk, lamba, kitap
sayfasını kapatırken
kahramanı olduğumuz şiirin
ay sönerdi penceremizde

hayalet gemileri geçerdi
uykularımızın içinden

uzun denizlerde yorulmazdı gözlerimiz
birbirimizin güneşine baktıkça
en yeni yerlerimizi birbirimize borçlandık
çünkü âşıktık, kararlıydık, haklıydık
bir denize kaç dalga sığarsa

güz denizini ayıran halatlar yaz
denizinden geniş melankolisi ıssız
bir adaya düşecek olsan hangi
şiiirleri alırdın yanma hangi
mevsimleri, ikindileri çarşafını
değıştir denizin sevgilim tropikal
yaprakların, ayın yüzüne düşen
perçemlerini kaldır hafızandan
bütün lekeleri sil alışmak çürütür
gövdenin derinliğini

hangi denizi seçtiysen o türlü
varlığın kısıtıldığı seyir defteri yaz
denizini güz denizinden ayıran
halatlar gibi çözölür adaların dağınık
belleğinden

savat gece
akıllarda şarkısı
ay ışığıyla ayrılır denizin ipeği ikiye
yalınlığın vurgununda özölen derinlik
gövdenin uykulu tarihi
aydınlanır karasına vurduğu sahilde
avucunda tenimin tayapraklan
kalbimde kalabalık yeminler
vahşıyim, vahşıyiz
bu defne günlerinde

çıplaklığımızla
dağlıyoruz
birbirimizi
gökle karışıyor tenimiz
kumun zamanlarıyla
suyun yeniden elde edilmesi
bulutun dumanı
yağmurun kırbağı
yaprığın buharıyla
sevişmek için değil
yaşamak içindir çıplaklığın önemi
tanımlara zorlanmış itiraflardan
firar ediyor
gövdelerimiz

bir ejderha uyuyor ay ışığında ay
ışığında uyuyoruz ilk defa
kendiliğinden yolunu bulan
    hay vanlar gibi
ateş, hava, su, toprak ve aşk
birbirimize çıkıyor her defasında
kendiliğinden yolunu bulan
birbirimizin kollarındaki ejderha

gecenin bütün burçları
inmişti sahile
ürperen kumların üzerinde hiç
görmedikleri bir sabah gibi
bakıyorlardı yüzümüze

gecenin göğsümüzde unuttuğu
bir avuç ay ışığı
senin göğsünde bıraktığım
en derin uykumdu
orada kaldım
orada kaldı

ne kadar tutkunduk birbirimize ufuk
daralırdı tenimizin yankısından o
kaçak sahil köyü, Kadırga şimdi iki
ayrı yaz kaldı bize   birlikte
geçirdiğimiz o büyük yazdan

solak defterlerde uğru
erkek denizlerde mitoloji
korsan haritalarında define kalbim bir senden birçok âşık
edindi : . Zamanı bizden ayrı parlayan bir şeydi
kanımda kımıldayan tutku gecenin sözleşmesindeki
mürekkep her şeyi aşka ve ateşe dönüştüren
derin bir ayindi

sen gittin
buluştuğumuz körfezler şimdi başka denizlerin çekiminde
sen gittin ama doksan dokuz adın kaldı kalbimde

ne kadar gitsen de uzağa
vücudumda dolaşıyor zincirin
kurduğun bütün tuzakları
tapınak bildim

tenim çöl benim çöl benim çöl

bedenimi lincine bırakıp
çekip giderim çekip
giderim giderim benim
çöl

aysberg tül
ne zaman dondu pusula
ne zaman geldik bu iklime
aramızdaki siste kaybolmuş
buzkıran gemiler
kaybolmuş kelimeler
sen yoksun
ben de yokum
kutuplar kadar yalnızız ikimiz de

rüyamızı emanet etmedik
hiç uyumadık sığda
ölümün uykusuna güvenir gibi
bırakırdık kendimizi
birbirimizin düşlerinin yastığına
aşktı bu, beraberlikti
yol arkadaşlığıydı
ve daha binlerce kelime

aşk bitmiyor bitmeden
denizi tükenmemiş Kadırga
bir çift vav yokuşundan aşağı
doksan dokuz adımın
en güzeli sevgilim
yeniden bulmanın sulan
denizi geçenlerin adımlarından sonra

taş kadar kör
taşbaskısı gravür
diri mürekkep
kör aşk, kör levha
büyük bir fırtınada
yıkanmış aydınlığıyla
iniyor hat
güvercin dönüyor
bir dal zeytinle
aşk bitmiyor bitmeden
tükenmemiş deniziyle
masalına dönüyor Kadırga

bir türkü
Meyve bile dalına güvenir
Meyve kadar hükmüm yoğ imiş
bir dize
Denizim ben batık aşklarla dolu
bir fotoğraf
şiiirde görünmüyor
ve görünmeyen nice ayrıntı
kim bilir ne zaman kendini yazmaya başlamış
başka şiiirlere taşmış
taşırımış içindekileri
seyir defterinin kazalara uğradığı Kadırğa
yeni dalgalarla yamıyor
yanıklığı denizi

gönderinden ithafını kazıdığı tarihi
gönderme yaptığı başka denizler yarattı kendine
kimi zaman başka şiirlerin gövdelerinde
denize açılarak sürdürdü, sürdürüyor kendini
duruyor yürekteki define, korsanlar yaşlandı
deniz zamansız
ne sen, ne ben, ne şu mai deniz
ne de melâli anlamayan diğerleri
senelerce, senelerce evveldi
senelerce senelerce evvel bir sonraki

1988 - 1992

YEDİ DALGA

denizin kömürü
suyun kandili
ayın uykusu
bakışlarımızdaki şaşkın buluşma
hem ölüme çok yakınız
hem dünyanın yanı başında
köpürmüş ağaçlarla yan yana

1
salkımların kanıyla yan yana
karanlığın bıçaklarıyla yan yana

J
dönüp geçiyoruz kendi üstümüzden
yedi dalga olarak
sonra dönüp ardımıza bakıyoruz
bir yedi dalga daha
kömürün kandil uykusu
köpürmüş salkımların karanlığı
değişmiyor yaşamın tutkusu ölümün ortasında

i

27 Mayıs 1992

KALYON ve KÖPÜKLER

denizin koyu simgeleri taşınır en
eski kalyonlarla bir yüzyıldan
diğerine alını okunmayan denizin
üstünde yağmurun krater yazısı
bazen geçmişe bazen geleceğe
dönüşen köpükler
gözlerdeki kör simge
kehanet
ölüme benzeyen bir şey var her derinlikte
bazen kalyon bazen köpükler başka bir
çağda kimsenin bilmediği simgelere
gömülü define

Mayıs 1992

KAMÇILAR

üç zamanlı denize batıyor kadirga
üç zamanlı denizden çıkıyor kadirga
vuruyor bir teki başka
sahilde kalmış ayak izlerin
vuruyor başka sahile
aylak tanrıların uyuduğu
ay söndürüyor kendini derinde
değiş tokuş düşleri
sakal karasında gece gümüşü inci
kenevirler kamçılar içinde
benim sevgilim
kenevirler kamçılar içinde
bir defne haritasının kaybolan parçası
bende çıktı
ötekiler üç zamanlı
kamçılar içinde

Haziran 1992

YAZ SONU ŞİİRLERİ

GEÇİYORDUM UĞRADIM

Geçiyordum uğradım
boynuz boruların uğultusundaki bulanık zamanlara
belki bir gömüde birkaç eski eşyanın ısıltısı
vurur şimdiye, merdiven altında unutulmuş bir zaman
ya da eski yüzümle karşılaşmak
girişteki aynada
dinmiş uzaktaki nehrin gürültüsü
ağaçlar yer değiştirmiş
çekmiş, küçülmüş onca hayal
oyun ve atlıkarınca sığdırdığım kurak peyzaj
Doğduğum ev artık yavrusunu tanımayan
bir hayvan gibi bakıyor uzaklara

Toz yalnızca toz Zaman
geçiyor içimizden adılını
mırıldana mırıldana

elim çoktan düşmüş kalbimin üzerinden
gözlerim yabancı hatırladıklarına
üzeri tırnak izleriyle kaplı bakır çanın
dağıtacağı hiçbir sis kalmamış oysa
ne burada ne hayatımda
dibi görünen bir sarnıcın çiğ kuraklığıyla
bakıyor gözlerim anlamından çıplak kalmış dünyaya
Neden dönüşler loş zamanlara saklanır
Neden kimse yola çıktığı gibi dönmez geriye
Zaman nerde adılın?
Kimbilir kaç yüz
kulaç derininde kalmış yüzüm
Şimdi ezberini unutmuş kapalı bir ırmak gibi
önümde bomboş akan bu aynanın
Zaman nerde adılın
Beni de mırıldansın

Haziran 1991, Ludwigshafen

ÖĞLE SAATİ

Dökülen yemişlerin sessizliği
Güz aydınlığı
Uzakta bir çıkırık öğleyi böler ikiye
Renkler kendini dener ota, kabukla, bulutla
değiştirir gömleğini arklardan gelen sular
uykusu yarım kalmış تنها kuyularda
eteklerinde ufkun çizgisi
geçen yıldan bu yana ne kadar uzadığını
ölçer kır
birbirlerinin gölgesinde uzayıp büyüyen
ağaçların dinginliği çepeçevre kuşatır öğle saatini
su uyur, yelkovan durur
çocukluğumda yağın bir karın adı olur ansızın
ansızın bir kuş sürüsü gürültüsünü çizer güze
Dünyanın almadığı saatlerdir
Hiçbir şey benzemez başka bir şeye
Kimse kimseye bir şey yapamaz sanki
İyilik de kötülük de masumdur her şeyden
Belki yalnızca yüzümüze doğru ağır ağır açılan
uyku sonrası bir bakış
iyi gelir bize
Belki o zaman.

suyunu deęiřtiren kuyu gibi herkes uykudayken
uęultusunu ok uzaklara gtrmř
kahverengide karar kılan uyku sonrası bir bakış
durdurur yaęan kan
bir ęle saatinde yaz bitmeden

Haziran 1991, Ludwigshafen

VAZODA TOZLU GÜLLER

yanılmayan iki el
kapandı birbirinin üzerine
gözleri sisli kır, ad kavmi
kırık mühürler yılların derin
kalıntısından bağışlamasız bir duruş seçti
kendine sanki artık hiçbir şey kımıldatamaz
içinde küllenen o beyaz pişmanlığı her şeyi
sessizliğiyle bütünleyerek geçiyor
kullanmadığı günlerin içinden başka ellerin
kurduğu bütün saatleri bırakmış tozlu
ayrıntıların zulmüne akşamsefaları gibi
dalgındı geçen yaz sonu onu görmeye
gittiğimde
benden öteye bakıyordu benden çoktan geçmiş bakışları
bir tek yağmurun sesiyle tanıdık bir şeyler geçiyordu
yüzünden bir ölünün anısı kadar belirsiz bir aydınlık
nasıl birikmiş içinde bunca süzölmüş acı, nasıl ulaşmış
içindeki tedirgin erince kopkoyu bir kötülüğe dönüşmüş
onca hayal kırıklığı kayıp kıtalar gibi baktık birbirimize.
Tamamen silinmiş aklımdan eski fotoğraflarda
buluştuğumuz yer Oraya nereden gidilir şimdi? Oysa
karşımda oturuyor O opal lambanın gölgesinde iyi
eğitilmiş kötülüğün bütün incelikleriyle Bir de vazoda
tozlu güller...

Haziran 1991, Ludwigshafen

SANDIK ODASI

gün ışııyla yıkanmış küskün bir yıldız
gibi akıp geçtin
sessizliğimizin üstünden oyalanacak bir
şey bile bırakmadın tozlanmış, dalgın
bakışlarımıza

r .

ne zaman, nerede bir şey yitirsek .
burada bulacağımızı sanırdık bu sandık
odasında
mümkünmüş gibi
balkonda unuttuğumuz nice yazlardan sonra...

Ludwigshafen - Istanbul, 1991

DALGIN ÇALGILAR

...dalgın çalgılar gibi duran akşamüzerleri.
...incir kokan gece sokağı...
...sonra yüzündeki sabahın ilk ışıkları...
yağmurlara çıkamazdın
günler gölgelenirdi kendiliğinden
sonra günler üst üste
üst üste düşerdi yeniden

bütün gün güz bahçelerine uğradım

gözlerinde sarmaşık, ıtır, su zambakları
ellerine karacalar inerdi
güneş yanığı perdelerde
eteklerine kuşların konduğu sedir
pamuk akı örtüler
suyu hiç eksilmeyen sürahinin ışığı
asılı kalırdı zaman
ölümsüz sanırdık kendimizi
kızılı erken düşen ikindilerde

bir daha hiç dağılmadı karanlığım

Kalktım gittim ağarmış örtülerin altındaki zamandan
Uzakları denedim. Uzaklıkları ölçtüm kendimle
dudaklarım yakamozlar gibi şaşırdı .
o uzak çalgıların eşliğinde
belleğin zalim uçurumları
her gittiğim haritada yerini alırdı
patlamış serin güller olurdu, ıslak badem, tuz
arasaydılar büyümemiş bir sevinci bulurlardı belki
çok yoklanmış yüreğimin bir yerinde
uzun bir yolculuk gibi yaşadıkları
kısacık sokaklardan vazgeçselerdi
ben oradayken
Belki de hâlâ orada olurdum ben
Kendime yazdığım hayadan
ayıklamakla geçmezdi ömrümün
yaprak zamanı
bir ben söyledim kuytu akşamlarda
dalgın çalgıların unuttuğu şarkılan

Sürgüne açık kapıların eşğinde
çok oyalanmamalı insan
mevsimler kullanıldıkları yerde kalmalı
varlığı kendinden taşan yaz hayvanlarıydık bu bahçede
anlamıştık dağılacağımızı
perdeler artık başka güneşleri saklayamazken
Bu sefer kalan eşyalarımı da topladım
yeni yollara çıkılamazmış sanki
durup geçmiş bir kavşakla ödeşmeden
Bir tek yanıma bu çalgıyı aldım.

Haziran, Kasım 1991, Ludwigshafen

YAZ SONU

yaz inceliyor, güz
bizse hiç büyümeyen rus bebekleri
bir düşte karşılaşmıştık, bir düşte kaybolduk
hadi birimiz uyandırın artık ötekini
birbirinin karanlığına kapatılmış
birbirinin içinde tipiye tutulan
her kozaya ayrı biçilen uzun kışlardan
hadi birimiz uyandırın artık ötekini
ükgençliğin yazıları bitti. Şimdi bırakılmış çiftlikler
yağmurlarla boşalmış leylek yuvaları
elimizde sorular, gün yeniden dağıtıyor
kalanlar için yazılanları
yaz sonu yaz sonu yaz sonu
Biliyorum
yine haziran yine temmuz yine ağustos

Haziran 1991, Ludwigshafen

YAZBİTTİ

yazın bittiği her yerde söylenir
söylenmeyen şeyler kalır geriye

ve sonra hiçbir şey olmamış gibi
ağır, usul bir hazırlık başlar
uykuya benzer yeni bir mevsime

orda burda, ev içlerinde, kır kahvelerinde, deniz kenarlarında
incelen yazın akşam esintilerinde
zaman usulca sıyrılır aramızdan
ta içimizde duyarız gelecek günlerin geçmişini
başka ne gelir elimizden
büyük bir uzaklığa gülümseyerek
geçiştiririz
ıskaladığımız şeyleri

yatıştınıc rüzgârlar
dışavurur içimizdeki lodosu, poyrazı, günbatımlarını
saklar bizi
gözlerimizdeki hüzne "dinginlik" adını verir
"seni iyi gördüm," diyenler
biz de iyi hissederiz kendimizi
elimizden başka ne gelir ki

köşe başlan, akşamüstleri, kokular
tozar gider zamanın boşluğunda
karışır anların kuytu belleğine .
belki sonraları bir gün
hatırlanır aynı kederle
yazın bittiği her yerde söylenir
söyleyenler inanır bir şeylerin sahiden bittiğine
yaz biter
eskir geceler, serin, hüznü
yeni mevsime hazırlık: ömrün teyel yerleri
bir yanı telaş, bir yanı ürperten yaz sonu ikindileri
çıkartır sizi dalgın derinliğinizden
yaşadığınızı duyarsanız teninizde
bir zamanlar okumuş olduğunuz kitapları özlersiniz
sıcak odaları, beyaz, temiz yastıkları
ahşap pancurları
yaz bitti
bitmeyen şeyler kaldı geride

yaz bitti
yaz bitti
yüksek sesle söylüyorum bunu kendime
her yerde söylendiği gibi
yaz bitti
yaz bitti
hiçbir şey hiçbir şey
hiçbir şey
yalnızca üşüyorum şimdi

1986 - 1992

Bu kitapta yer alan

Yalnız Bir Opera, ŞİİR ATI, Kitap: 4te (Aralık 1987) ;
Kadırga'nın ilk iki bölümü, GÖSTERİ 100. Sayı Özel Eki'nde
(Mayıs 1989) ; *Yaz Sonu Şiirleri*, ARGOS, Sayı: 44'te
(Nisan 1992); *Yaz Bitti*, ADAM SANAT, Sayı: 45'te
(Ağustos 1989) yayımlanmıştır.

EDSRY

2 006000 001511

1500

METIS YAYINLARI
ISBN 975-342-003-X